SORIN CERIN

CONDIȚIA UMANĂ

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Condiţia umană – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Condiţia umană : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-071-7

821.135.1

© Editura Estfalia Bucureşti
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii și autorului. Orice reproducere, totală sau parţială a conţinutului acestei lucrări fără acordul scris al editorului sau al autorului este ilicită şi se pedepsește conform Legii dreptului de autor sau folosirea integrală sau parțială a conţinutului acestei lucrări fără trimiterea la sursă constituie contrafacere și este interzisă.

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-071-7

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

1) Condiția Umană

Răstignit,
pe coroana de spini,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Omul,
ar trebui să-și fie propriul Mântuitor,
care să abolească Păcatele Originare,
din Greșeala Creației unui Dumnezeu,
zămislită intenționat,
să-l țină în lanțurile robiei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
cu ajutorul Infernului,
care stă la baza prosperității,
Paradisului Sacru,
al unor Sfinți imorali,
zidiți paradoxal,
tot de către Omul,
decăzut în Orgiile Penitențelor,
pe care trebuie să le urmeze,
cu strictețe și smerenie,
față de Abuz și Neîncredere,
conștient fiind că Sfințenia ucide,
mai cinic și mai dureros,
decât Viciile, Patimile,
Defectele și Slăbiciunile la un loc,
încât Suferințele au devenit,
moneda cea mai de preț,

a eliberării de Sine,
din Condiția Umană,
aruncată în mocirla Întrupării,
pentru Deșertăciunea unei Lumi,
a Osândei,
din care Nimeni,
nu se va alege cu Nimic,
vreodată.

2) Ce mai are puterea

Rezemat de colțurile Lacrimii,
Cuvântul Facerii,
s-a înecat cu Durerea rătăcirii de Sine,
ros fiind,
de valurile care-i descărnau Țărmurile Voinței,
în Ochii plânși ai unei Lumi,
a Deșertăciunilor,
pe care ni le servesc,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu fiecare firimitură de Clipă,
ce mai are puterea,
să se prelingă pe obrazul unui Timp,
al Nimănui.

3) Întregul Compromis

Împleticit,
printre Iluziile Vieții și Morții,
Omul,
este Focul Sacru ce nu poate arde,
de atâta umezeală,
a Lacrimilor unui Destin,
al Durerii,
din care suntem obligați să gustăm,
în fiecare Zi lăsată sub soare,
să ne lumineze cu plumbul ei cenușiu,
Calea către Moarte,
ce ne obligă,
să ne ducem pe spatele gârbovit al Clipelor,
întregul Compromis,
a Deșertăciunii acestei Lumi,
a Păcatelor Originare,
zămislite,
doar ca să ne înlănțuiască,
porțile masive,
ale Condiției Umane.

4) Umila noastră Condiție Umană

Câștigătorul din Țărâna Întrupării,
va fi întotdeauna și negreșit,

Moartea,
care ne va împărți veșnic,
porția de Deșertăciune,
primită în dar,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care și-au făurit din Timp,
Gardianul care ne fură nouă Eternitatea,
pentru a nu ne redescoperi,
Amintirile Viitorului,
ce zac ascunse,
în Sufletul,
Străinului Subconștient din noi,
care nu este de acord,
cu umila noastră,
Condiție Umană.

5) Tot noi l-am creat astfel

Condiția Umană,
este lacătul,
care ține legate,
lanțurile înrobirii noastre,
față de Moartea,
impusă forțat,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
să ne ia orice Șansă,
de a redeveni,

cei de dinaintea Lumii Deșertăciunilor,
când respiram doar aerul curat,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
din Paradisul Totului Primordial,
cu totul diferit,
de cel al Dumnezeului străin de noi înșine,
pe care tot noi l-am creat astfel,
umilindu-ne înaintea Păcatelor Sale Originare,
al cărui huzur,
este întreținut,
de Infernul pe care-l trăim zilnic.

6) Moartea năprasnică a Echilibrului

Zilieri pe Tărâmul,
lovit de Moartea năprasnică,
a Echilibrului,
Omul s-a lăsat condus,
de propriile Instincte,
în care se ascundea un Dumnezeu,
atât de potrivnic lui,
încât l-a ajutat să-și creeze,
singur,
propriile Păcate Originare,
din care să se înfrupte cu lăcomie,
Conștiința sa,

până când s-a înecat atât de rău,
cu pomul Cunoașterii Infernului,
încât a fost nevoit să-și verse,
Apa Vieții propriei Fericiri,
peste rădăcinile Durerii,
pe care tocmai a sădit-o,
ajutând-o astfel să crească în voie.

7) La nunta noastră cu Marea Trecere

Înfrigurat,
printre pălmile muncite ale Zilelor,
în care se pare,
că nu mai ghicește,
nici un Gând al Destinului,
care să ne clădească noi castele de nisip,
în care să ni se ascundă Clepsidrele,
care de data aceasta,
nu mai au nimic de spus,
Timpului,
oricâte epistole de alint ar primi,
din partea Morții,
ce nu poate înțelege,
cum de refuză să-i ia acestuia,
măsurile noilor haine de Clipe,
pe care ar urma să le îmbrace,
la nunta noastră cu Marea Trecere,

în Lumea de Apoi,
a Adevărului Absolut?

8) Prin Catedralele Deșertăciunii din propriul său Sine

Exilat,
pe propriul Trup al Morții,
Omul,
nu poate conștientiza,
că tocmai aceasta este Calea către Absolutul,
care-l va elibera,
de Non-Sensurile Iluziilor Existenței,
în care se zbate,
crezând în adevărul fals al Cunoașterii,
căreia îi ridică schele de Credințe,
ca nu cumva să se dezmembreze,
sub Cerul greu al Suferinței,
transformând-o într-o Conștiință,
la care se roagă pătimaș,
prin Catedralele Deșertăciunii,
din propriul său Sine.

9) Tot ar reuși să ne găsească Viitorul

Căzut în propria lui potcoavă ruginită,
aducătoare de ghinion,
Norocul,
s-a dezis de propriul Destin,
căutând acoperiș,
sub Genele Sângelui Defect al Omului,
clădite cu atât de multă abnegație,
de Strămoșii Durerii acestuia,
încât toate ungherele Întunericului din noi,
sunt iluminate cu candelele Deșertăciunilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
atât de intens,
încât oricât de oarbă ar fi Moartea,
tot ar reuși să ne găsească,
Viitorul.

10) Pe care le aruncăm Privirilor înfometate

Gheare ascuțite de morminte,
ne extrag Visele,
din adâncurile Sufletelor,
ce nu vor să-și accepte,

Condiția Umană,
aruncându-le în brațele,
Cimitirelor de Zâmbete încleștate,
pe care le aruncăm,
Privirilor înfometate,
să le culeagă,
din mocirla Întrupării noastre,
în Țărâna Gândurilor,
despre Durere.

11) Răspunde-mi Deșertăciune

Răspunde-mi Deșertăciune,
câte Zâmbete pierdute,
în Depărtările Nimănui,
au fost răstignite,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Ființei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței?,
ce le-ai văzut plutind pe Apa Morții,
în care ne scăldăm Viața,
ce pare a fi izgonită,
de propriul ei Destin,
de care ne despărțim,
fiindcă fiecăruia dintre noi,
ne este hărăzit Momentul Trecerii,
din Suferință în Adevăr,

și din Cunoaștere,
în Iubire?.

12) Cel din urmă vals al Absurdului

Răsfirată în părul încâlcit al Zilelor,
Condiția Umană,
își caută propriul Sine,
printre Clepsidrele ciobite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
acoperindu-și fruntea,
cu nesfârșirea stelelor,
ale căror Destine,
și-ar dori să nu fie căzătoare,
pentru a fi transformate în firele de nisip,
care să ne măsoare Timpul,
prin Ochii stropiți cu Lacrimile Singurătății,
de către Moartea,
la care suntem chemați,
să dansăm împreună,
cel din urmă vals,
al Absurdului,
pentru a muri odată cu noi,
cei care ne-am pierdut,
de dinainte de a fi Lumea,
propriul Sine.

13) Și totuși o căutam mereu

Mușcați de Coșmare,
Anii,
au început să-și încărunțească,
Timpul,
sub roțile de foc ale Depărtărilor,
din noi înșine,
care ne aprind mereu,
Candela Singurătății,
din Privirile Cerului greu și apăsător,
al Neliniștilor,
peste care se lasă Orizonturile carismatice,
ale Fricii de Absolut,
în care mai credem și acum,
că ni s-ar ascunde Iubirea,
pe care o căutăm cu înverșunare,
prin toate ungherele,
Condiției noastre Umane,
știind că nu o vom găsi niciodată,
și totuși o căutam,
mereu.

14) Ce ne-a hipnotizat cu frumusețea înșelătoare

Înecată în Lacrima,
propriilor Iluzii ale Fericirii,
Condiția Umană,
încă își mai așteaptă răsăritul Regăsirii,
în propriul său Sine,
pierdut pe drumurile prăfuite,
ale Deșertăciunilor,
dintr-o Lume a Nimănui,
datoare Morții,
cu toate Tărâmurile văzute și nevăzute,
ale propriului Absurd,
în care ne-am întrupat Neputința,
de a fi noi înșine,
cei răpiți din Amintirile Viitorului,
Totului Primordial,
de către Iluzia Cunoașterii,
ce ne-a hipnotizat,
cu frumusețea înșelătoare,
a Vieții,
despre care nu știam,
că respiră numai Durerea,
atâtor Clipe,
ucise pe nedrept de Timp.

15) Deși credem că asta este Viața pe care o trăim

Scormonind,
prin Țărâna Condiției Umane,
despre care n-am crezut,
că s-a întrupat,
în Ochii de Cer ai Privirilor tale,
ce-mi fură Eternitatea,
Zorilor,
în care credeam,
că ne-am regăsit Iubirea,
căzută alături de noi,
din Totul Primordial,
al Adevărului Absolut,
am realizat,
că de fapt,
m-am înșelat amarnic,
când am aflat,
că de fapt noi am rămas acolo,
departe,
cu propriul nostru Sine,
pe care nu-l vom cunoaște niciodată,
pe această Lume a Deșertăciunii,
Sine,
care ne așteaptă și acum,
să redevenim cei adevărați,
și nu Iluzia noastră,
care nu am fost niciodată aici,

și nici nu vom ajunge vreodată,
deși credem că asta este Viața pe care o trăim.

16) Se simt îndreptățite

Răpiți din Paradisul,
Totului Primordial,
am căzut pradă,
Condiției Umane a Deșertăciunii,
unde Zilele Cuvintelor,
ne sunt plămădite din Durere,
iar Nopțile Viselor din Coșmaruri,
unde toate câte sunt și vor mai fi,
curg pe apele tulburi ale Desfrâurilor,
care se simt îndreptățite,
să ne spele de Amintirile Viitorului,
ce ne-au mai rămas,
din Adevărul Absolut,
al Iubirii.

17) Dependența față de Absurdul Morții

Zidiți pe Zilele descărnate,
ale Compromisurilor,

căutăm în zadar,
eliberarea de Sinele,
Condiției Umane,
care ne apasă în adâncurile,
și mai murdare,
ale Mocirlei pestilențiale,
din care ne-a fost plămădită Întruparea,
în Durerea și Deznădejdea,
unei Lumi atât de sordide,
încât ori ce am fi făcut,
să o asanăm,
nu reușeam,
decât să-i creștem și mai mult,
dependența față de Absurdul Morții.

18) Să-și numere ultimele Clipe

Apusurile însângerate,
ale Angoaselor,
se revarsă,
peste fruntea pătată cu Vise deșarte,
a unui Timp,
ce-abia mai reușește,
să-și numere ultimele Clipe,
ale Deșertăciunii,
pe care le mai are de numărat,
înaintea Morții,

ascunsă printre Zidurile de Cuvinte,
ale Epistolelor descompuse,
pe asfaltul negru al Gândurilor,
ce-abia se mai țin rezemate,
de aripa unui Dor,
gata să se prăbușească,
în neantul Uitării.

19) Înfiate de către Deșertăciune

Epave de Sentimente,
zac descompuse,
pe Țărmurile Promisiunilor,
care se surpă încet dar sigur,
în Lacrima Viselor deșarte,
în care ni s-au înecat Vorbele Goale,
ale atâtor Speranțe,
gata să se vândă,
pentru o fărâmă de reproducere grosolană,
a unui Adevăr fals,
al Iubirii,
oferit cadou,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
la Dezmățul,
Timpului,
cu propriile lui Clipe,
înfiate de către Deșertăciunea,
Condiției noastre Umane.

20) Pe Tărâmurile reci ale Durerii

Înfrigurat de Zilele descompuse,
prin părul încâlcit al Viitorului,
spulberat de Vântul Deznădejdii,
realizez că a înghețat,
până și Focul Sacru,
al Condiției Umane,
la care speram,
să mă încălzesc puțin,
pe care ni l-au promis cu atâta emfază,
Iluziile Vieții și Morții,
atunci când am fost luați în sclavie,
de către Destin,
pe Tărâmurile reci ale Durerii,
din gheața cărora,
suntem obligați să ne cioplim,
propriile Angoase Existențiale.

21) Răpite din Umbrele Urmelor

Cum de a ajuns să se regăsească,
Singurătatea?,
în adâncurile Sângelui,
atâtor Apusuri ale Genelor,

din Ochii de Cer,
ai Vânturilor de Vorbe Goale,
care ne răscolesc Viitorul,
atunci când îi spulberă,
sub Pașii încărunțiți,
de Așteptări deșarte,
frunzele ruginite ale Zilelor,
răpite din Umbrele Urmelor,
a ceea ce a fost,
undeva-cândva,
Iubire.

22) Cei de dinainte de a fi clădit Lumea Durerii

Lasă-mă Deznădejde,
să-ți pun coroane de Amintiri,
purtate undeva-cândva,
pe fruntea Sinelui,
Viitorului nostru,
rătăcit printre tulpinile,
tot mai uscate,
ale Condiției Umane,
pe care am îmbrăcat-o,
atunci când am devenit sclavii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din Respirația cărora,
trebuie să evadăm,

spre noi înșine,
cei de dinainte de a fi,
clădit Lumea Durerii.

23) În pletele răscolite de Vântul Deznădejdii

Loviți de Condiția Umană,
cu pălmile grele ale Absurdului,
peste fața Clipelor ucise,
de Ridurile încărunțite,
ale Compromisurilor,
Condiției Umane,
ce suntem obligați să le facem,
cu Iluziile Vieții și Morții,
atunci când ne nasc și ne îngroapă,
Deșertăciunile,
care ni se ascund de fiecare dată,
în pletele răscolite,
de Vântul Deznădejdii,
care locuiește în Cimitirele de Cuvinte,
ale Privirilor noastre împietrite,
din care ne sculptăm,
în fiecare Zi,
Absurdul,
pe care nu suntem în stare,
să-l rostim,
Amintirilor Viitorului nostru.

24) Limbajul Non-Sensurilor Existenței

Muguri de Vise,
zac părăsiți,
pe ramurile Privirilor uscate,
de Lacrimile grele ale Cuvintelor îmbălsămate,
prin mormintele Zâmbetelor rigide și încleștate,
ale căror Urme au rămas,
în Umbrele Amintirilor din Viitor,
ale Compromisurilor,
cu propria noastră Condiție Umană,
pe care trebuie să o învățăm,
ca pe o limbă străină,
fiindcă aparține unui Dumnezeu străin,
de noi înșine,
cu Iluziile Căruia,
va trebui să comunicăm,
în Limbajul Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le-a creat.

25) Întrebări ce fierb în noi

Naufragiați prin Depărtările grele și reci,
ale Condiției Umane,
oricât de mult am încerca să ajungem,

la un Țărm al Mulțumirii de Sine,
ne vom lovi tot de aceleași stânci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne vor arăta,
Frământările Valurilor de pustiu,
seci și uscate,
ale Întrebărilor ce fierb în noi,
și bat la porțile masive,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
pe care le rostim adeseori,
Întrebări,
ce vor să primească câte un loc de veci,
alături de Răspunsurile,
ce sunt Sufletele lor pereche,
care ar fi trebuit să le însoțească,
în decursul Existenței,
și pe care nu le-au cunoscut,
niciodată.

26) Sub ghilotina Timpului

Risipită,
prin toate Zările gârbovite ale Destinelor,
Condiția Umană,
și-a cumpărat baston de Vise deșarte,
în care să-și sprijine Destinul încărunțit,
de atâtea fire de păr smuls,

de la Clipele decapitate,
sub ghilotina Timpului,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
de teamă că ne-ar putea da pe ascuns,
Eternitățile lor,
la puntea cărora să evadăm,
către Steaua Nemuririi,
Adevărului Absolut,
al Iubirii.

27) Să scrutăm Infinitul

Ne naștem Speranțe,
ca să devenim Umbre visătoare,
ale Condiției Umane,
ce vor dispărea imediat,
ce Lumina Divină,
ne va inunda,
cu strălucirea provenită,
de la Stelele Eternității Cuvintelor ei,
ca să ne întindă o Aripă de Dor,
pe care să scrutăm Infinitul,
ce îl avem de parcurs,
până să ajungem,
alături de noi înșine,
împreună cu Adevărul Absolut,
al Iubirii,

unde vom putea,
în sfârșit,
să ne îmbrățișăm Nemurirea.

28) Nedemolate

Împiedicate de Condiția Umană,
Visele,
au găsit totuși o portiță de evadare,
în imaginarul Absolut al Eternității,
cu ajutorul Zâmbetelor,
de piatră amară,
din care am încercat,
să ne sculptăm chipul Iubirii,
așa cum ni-l mai aminteam,
cât se poate de vag,
din Amintirile Viitorului,
și să-i așezăm Statuia,
fără Viață,
pe străzile înguste și tăcute,
ale Sufletelor noastre,
ce au mai rămas,
Nedemolate,
de Iluziile Vieții și Morții,
unde să o admirăm de fiecare dată,
când vom dori,
să ne identificăm cu chipul ei,
spunând că Iubim....

29) Au ajuns să ne certe Destinul

Promite-mi Doamne,
că nu vei mai asmuți colții fioroși,
ai Condiției Umane,
să-mi sfâșie carnea fragedă a Clipelor,
sub Ochii indiferenți,
ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care au ajuns să ne certe Destinul,
pe motiv că ar fi prea îngăduitor,
cu Visele noastre,
ce ar trebui încătușate,
de fiecare dată,
când Gândurile lor,
se îndreaptă spre Nemărginirea,
Amintirilor din Viitorul,
ce pare a ne fi rămas,
fără Speranțe.

30) De ce trebuie mai întâi de toate să murim

De mână,
cu propria-mi Condiție Umană,
ajung să o întreb,
într-un târziu de Frământări,

rătăcind împreună,
prin Infernul acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
de ce a făcut,
Înțelegerea murdară cu Destinul?,
plătind Morții cu Suferința noastră,
farmecul Paradisului,
al unui Dumnezeu,
străin de noi înșine,
care ne-a abandonat?

Mi-au răspuns într-un târziu,
în locul ei,
Iluziile Vieții și Morții,
arătându-mi Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostesc zilnic,
și care puteau fi,
fiecare la rândul lor,
cele care să stăpânească Creația,
născând-o.

Abia atunci am înțeles,
de ce trebuie,
mai întâi de toate,
să murim.

31) O Lume nebună

Ningea adânc cu Vise,
peste Singurătatea ochilor de Cer,
ai plumbului topit din Inima Destinului,
măcinată de Orizonturile efemere,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care alergau haotic,
spre Nicăieri,
trăgând o Lume nebună,
după tinichelele,
Mormintelor de Priviri,
pe care ni le-am dăruit unul altuia,
încercând să ne zidim,
un cimitir întreg de Speranțe,
a cărui Moarte,
să ne izbăvească odată pentru totdeauna,
de Condiția Umană.

32) O Tăbăcărie de Cuvinte

Cât respect să fi avut Condiția Umană?,
față de Cerul greu și apăsător,
al Umilințelor noastre,
atunci când am călcat pentru prima oară,

în Țărâna pestilențială a Întrupării,
unde Timpul își deschise,
o Tăbăcărie de Cuvinte,
unde ni se argăseau pieile Clipelor,
pentru a fi tăiate,
în așa fel,
încât să poată fi transformate,
în hamuri cât mai trainice,
peste Destinele,
ce aveau să ne lege cu ele,
pe străzile fără nume,
ale Suferințelor.

33) O Lume a Ochilor tăi Fericire

Mi-ai ars Cuvintele cu literele de foc,
ale Mântuirii,
fără Mântuitor,
Amăgire,
atunci când am alunecat,
fără voia mea,
pe luciul umed al Lacrimii,
unui Divorț,
ce cădea odată cu mine,
pe panta Condiției Umane,
din al cărui conținut,
nu am înțeles nimic altceva,

decât că trebuie să mă despart,
de Steaua Nemuririi,
Adevărului Absolut,
pentru a fi întrupat,
de Iluziile Non-Sensului Existenței,
ce vor să sădească prin mine,
o Lume a Ochilor tăi,
Fericire,
pe care nu i-am privit niciodată,
în adâncurile Eternității,
Iubirii lor,
spunându-mi-se,
că te-ai fi pierdut,
printre stropii ce plouau,
cu Sufletele Singurătății,
în alaiul funerar al Zilelor,
care mă conduceau,
spre Drumul fără de întoarcere,
luat de către Moarte,
Durerii.

34) Anii Sentimentelor

Răstigniți pe coroana de spini ai Apusurilor,
de către Condiția Umană,
Anii Sentimentelor,
au încărunțit de Singurătate,

când au aflat,
că nici o Zi,
nu îi va mai vizita,
la garderoba Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rosteam unul altuia,
printre perdelele trase ale Ridurilor,
în care ni se scurgeau,
Clipele ucise de Timp,
de pe fețele Amăgirilor,
care se vroiau tinere și frumoase,
în pofida Vârstelor înaintate,
ale Suferințelor,
care ne înghionteau rușinate,
să nu le mai arătăm cu degetul,
pe frunțile Destinelor noastre,
năclăite de sudoarea Deșertăciunii,
acestei Lumi.

35) Pentru Curățenia acestei Lumi

Izbăvește-mă de atâta Singurătate,
de mine însumi,
Iubire,
pe străzile murdărite,
de Noroiul Pestilențial al Întrupărilor,
aruncat din caleașca Minciunii,
de Iluziile Vieții și Morții,

pe care încerc să-l evit cât pot de mult,
dar de fiecare dată,
calc fără să vreau,
în Cimitirele lui de Cuvinte,
rostite pe un ton injurios,
Marilor mele Tăceri,
ale Strigătelor Surde,
către un Dumnezeu,
care ar trebui să existe,
și pentru Curățenia acestei Lumi,
a Viciilor, Orgoliilor și Compromisurilor.

36) Întregului alai funerar al Clipelor

Vise sculptate,
din pietrele amare ale Destinelor,
își așteaptă tăcute,
rândul la pomana,
Iluziilor Vieții și Morții,
care le servesc în cănile de pustiu,
ale Sentimentelor acestei Lumi,
Deșertăciunea,
garnisită,
cu feliile sicrielor de Cuvinte,
servite pe mormintele Viitorului,
întregului alai funerar al Clipelor,
în care văduvele Întrebărilor,

își vor îngropa Răspunsurile,
pentru totdeauna.

37) Unde ne vom Reîntâlni Iubirea

Când încă eram în Ființă,
supus Condiției Umane,
și vroiam să-ți dăruiesc,
Orizontul Răsăritului,
din Inima de Cer a Cuvântului,
pe care-l respiram împreună,
eram conștient,
că va veni o Zi,
când voi fi Steaua din colțul Zâmbetului,
unui Timp,
care va străluci numai pentru tine,
dându-ți razele,
Luminii Divine a Eternității,
ce-mi curg acum prin venele,
Amintirilor tale din Viitorul,
unde ne vom Reîntâlni,
Iubirea,
ce ne-a așteptat,
pe la colțurile Iluziilor Vieții și Morții,
până când le-am părăsit,
odată pentru totdeauna,
eliberându-ne,

prin Moartea,
ce a murit astfel.

38) Ne învelesc Zilele gripate

Revărsați din ulcioarele sparte,
ale Condiției umane,
pe asfaltul însângerat al Apusurilor,
ne căutăm înfrigurați câte un Orizont,
care să ne ia de Suflet,
pe Vremea cu față de fiară lacomă,
ce vrea să ne sfâșie,
Pieile Clipelor,
ce ne învelesc Zilele gripate,
ce tușesc într-una Deșertăciuni,
expectorând odată cu ele,
și Durerile,
pe care le negociaseră Destinul,
cu Moartea noastră,
lăsându-ne descoperiți,
înaintea Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce-abia așteaptă,
să ne pună la jugul,
Timpului neiertător,
ca să-i mai cărăm și în continuare Anii,
pe spatele gârbovit,
al Speranțelor.

39) În căutare de Glorie

Priviri de Valuri,
se sparg pe Țărmurile Cuvintelor,
învingând talazurile Conștiinței,
în căutare de Glorie,
printre mormintele Viselor,
ce n-au reușit să atingă Oceanul Libertății,
de noi înșine,
niciodată,
ori de câte ori au încercat,
să rupă lanțurile de Gene vânjoase,
ale Suferințelor,
Străbunilor noștri,
înecați în Sângele stricat,
al Raselor de Întrebări fără Răspunsuri,
orchestrate de Iluziile Vieții și Morții,
pe scena Deșertăciunilor,
acestei Lumi.

40) Mormintele de Gânduri

Rupt din Calendarele,
Compromisurilor,
Viciul a devenit Virtute,

pe fețele Zorilor nespălați,
ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne privesc buimăciți,
Mormintele de Gânduri,
care îngroașă cortegiul funerar,
al Privirilor,
care ne macină făina Zilei,
la Moara Remușcărilor,
ce ne plătesc cu Sentimente,
din ce în ce mai sordide,
Amăgirile.

41) Cortegiu Funerar de Vise

Freamăt de Neliniște,
zidit în pereții Amăgirilor,
sub acoperământul cărora ne locuiesc,
Iluziile Vieții și Morții,
al căror Cortegiu Funerar de Vise,
ne îngrădește Libertatea de a fi noi înșine,
fără a fi păziți,
de Timpul ursuz și lacom,
care ne decimează Zilele,
atâtor și atâtor Trăiri,
ce au ales să se ascundă,
prin Catacombele Gândurilor,
de unde să aprindă Flacăra,

unei noi Religii a Simțirii,
care să ardă,
pe Jarul Adevărului Absolut,
întreaga Minciună,
care se dă drept Lumea noastră,
știind că este Moartea,
care abia așteaptă să ne înmormânteze,
Iubirea.

42) Inimile de Plumb ale Cuvintelor

Rămășițe de Vise,
stau inerte pe măturile reci și tăioase,
ale Uitării,
pe care ne-au îmbrăcat-o,
Răsăriturile adânci și grele,
care ne apasă cu sângerarea lor,
Inimile de Plumb ale Cuvintelor,
ce par a nu mai bate,
fiindcă nu mai au nimic de spus,
pentru Nimeni,
chiar dacă Sângele Genelor Strămoșilor,
încă mai așteaptă să fie urcat,
către Cerurile Eliberării de Durerea,
acestei Lumi,
a Nimănui.

43) Unde Blestemul face legea Credinței

Gânduri răgușite și surde,
ce-abia mai pot întoarce capul,
după câte o Speranță,
ce-aleargă obosită,
spre un Țel,
pe care l-a renegat Destinul,
fiindcă nu era pe placul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ar fi dorit să-l înlocuiască,
cu Moartea cea dătătoare de Viață,
în această Lume a Compromisurilor,
dintre Vicii și Virtuți,
unde Blestemul face legea,
Credinței,
prin Catedralele pierdute,
în ceața Deznădejdii,
din Sufletele noastre.

44) Omul alienat și angoasat din noi

Zodii descărnate de esențe,
caută răvășite tot felul de Legături,
între Lanțurile Iluziilor Vieții și Morții,

și noi,
sclavii lor,
răpiți în ziua mare a Luminii Divine,
din Steaua Nemuririi,
pentru a fi puși la Muncile Durerii,
ca să întreținem Paradisul,
unui Dumnezeu lipsit de discernământ,
cu Infernul nostru,
care a ridicat,
Orgia la rang de Divinitate,
lăsând,
Omul alienat și angoasat din noi,
cărora ne-a fost furată,
Conștiința Nemuririi,
cei care simțim,
doar Deșertăciunea acestei Lumi,
să creăm cetele de Sfinți Părinți,
înveșmântate de Credințe debusolate,
care să-l înconjoare,
pe Dumnezeu,
prin Icoanele Iubirilor false,
din Catedralele Sufletelor noastre.

45) Zile răstignite pe mormintele Viselor noastre

Lamele tăioase ale Zorilor,
sfârtecă carnea fragedă,

a Eternității Clipei,
care ne este dată,
să o mestecăm frugal,
cu câte o înghițitură,
de Lacrimă a Cuvântului,
pe care să o bem,
în cănile de pustiu ale Durerii,
de către Destinul indiferent și lacom,
de noi Iluzii ale Vieții și Morții,
pentru care nu există nimic altceva,
decât Interesul de a dona către Moarte,
cât mai multe Zile răstignite,
pe mormintele Viselor noastre.

46) Flacăra Zidirii

Ascuns,
printre storurile Adevărului,
Gândul,
mai încearcă pentru ultima dată,
să ne arate,
Flacăra Zidirii,
prin care Iluziile Vieții și Morții,
ne-au mistuit,
Amintirile Viitorului,
zidindu-ne în pereții reci și apăsători,
ai Catedralelor Durerii,

pline de Mântuiri,
abandonate de Mântuitori,
ce și acum rătăcesc pribegi,
prin Sufletele noastre,
cerșind câte o firimitură de Dreptate,
pe la porțile Privirilor,
înmormântate,
prin Cimitirele pline de igrasie,
ale Cuvintelor.

47) S-a stins din noi

Căzut în Condiția umană,
Flacăra Adevărului Absolut,
s-a stins din noi,
în Mocirla rece și pestilențială,
a Întrupării,
ce-a mistuit,
Cuvântul Nemuririi noastre,
transformându-l,
în Facerea unei Lumi,
a Nimănui,
pe care,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a dăruit-o definitiv și irevocabil,
Morții,
prin Respirația căreia,
trăim.

48) De către un Destin lipsit de Sens?

Îți mai amintești Fericire,
când ne trezeam,
cu părul Zorilor răvășit,
fără să ne intereseze,
ce bârfesc Iluziile Vieții și Morții,
despre noi,
chiar dacă le spărgeam,
cănile de pustiu,
în capetele Deșertăciunilor,
umplute până la refuz,
cu lichidul amar al Apei Amăgirii,
de către un Destin lipsit de Sens?

49) Noi specii de Deșertăciuni

Împiedicat de Genele rătăcite,
prin Sângele Străbunilor,
Destinul a decis să le defrișeze,
ca să planteze în locul lor,
noi specii de Deșertăciuni,
cu toată opoziția Durerii,
ce nu vrea să-și piardă Istoria,
fără de care,

nici un Viitor nu are valoare,
susținută de Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim necontenit,
Adevărului Absolut,
ce locuiește pe această Lume,
numai în cartierul Amăgirilor,
ce se învecinează,
cu colinele Suferințelor,
pe care este nevoit,
să le traverseze,
zilnic.

50) Formează lungi cortegii funerare

Norii Gândurilor descompuse,
ale Mormintelor,
de Întrebări fără Răspunsuri,
formează lungi cortegii funerare,
pe Cerul Lacrimilor unui Zâmbet,
sculptat în piatra amară,
a Deșertăciunii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care le îmbrăcăm zilnic,
convinși fiind,
că ne apără,
de frigul Adevărului Absolut,
pe care nu l-am putea suporta,
nicicum în Viața noastră.

51) Prin cârciumile mucegăite ale Anilor

Aripi dezrădăcinate ale Viselor,
de pe Tărâmurile Zborului unei Împliniri,
cad obosite,
pe Orizonturile Așteptărilor de plumb,
ale Zilelor destrămate,
prin bordelurile,
Gândurilor,
murdare și irascibile,
ce caută în zadar,
prin Apa Remușcărilor,
câte o Fărâmă de Viață,
trăită la maxim,
plină de adrenalina Eternității Clipei,
ca să realizeze într-un târziu,
că toate sunt la fel de incolore și inodore,
cum le plac,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
să le servească,
prin cârciumile mucegăite ale Anilor.

52) Ghearele nemiloase ale Condiției noastre Umane

Lovit de valurile Flăcărilor de Speranțe,
Țărmul Viitorului,
ni s-a aprins în Inimile de Cer,
ale Orizontului însângerat,
de atâtea Eternități de Clipe pierdute,
la zarurile măsluite ale unui Destin,
al Nimănui,
care ne-a câștigat de fiecare dată,
Durerea,
pe care a plătit-o Morții,
ca să se salveze din ghearele nemiloase,
ale Condiției noastre Umane,
lăsându-ne pe noi pradă ei,
fără nici o Cale de urmat,
prin Pustiul cănilor ciobite ale Conștiinței,
căreia îi suntem obligați,
să-i bem otrava Gândurilor până la capăt,
ce spera în cele din urmă,
că se va salva prin Moarte.

53) Peste bolțile înghețate ale Sufletelor

Visul Luminii Divine,
își revarsă,
razele strălucitoare de Primăvară,
ale Speranțelor,
peste bolțile înghețate ale Sufletelor,
ce-așteaptă în zadar să bea,
Apa purificatoare,
a Mântuirii,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ținând în mâinile Destinelor,
cănile ciobite de pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu pot accepta Dezghețul,
Cuvântului Facerii,
care începe deja,
să se prelingă,
în șiroaie de Fericire,
ce spală în cele din urmă,
noroiul pestilențial al Întrupării,
Condiției Umane.

54) Destinul a decis să răspundă Condiției noastre Umane

Adâncit în orbitele,
Planetelor de Întrebări,
ce se învârt,
în jurul aceluiași Subiect al Gândurilor,
Destinul,
a decis să răspundă,
Condiției noastre Umane,
prin Durere și Nefericire,
lăsându-ne să înțelegem,
că existența noastră este o Vină,
pe care trebuie să o ispășim,
pentru Greșeala rămasă neplătită,
în Genele Sângelui,
Strămoșilor noștri în Suferință,
și nicidecum că aceasta,
se datorează numai,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
lăsate de un Creator,
care ne-a abandonat,
în brațele propriului Său Trecut,
imoral față de noi.

55) Să iubească prin noi

Dacă ne-am regăsi pe noi înșine,
prin Adevărul Absolut,
n-am mai putea exista în nici un fel,
fiindcă noi cei de acum,
nu mai suntem cei de atunci,
de dincolo de această Lume,
când trăiam esența Iubirii,
din Steaua Nemuririi,
ci suntem țesuți,
cu firul pătat,
de Moarte,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care încearcă,
să iubească prin noi,
fiecare în felul lor.

56) În Matrițele cănilor de pustiu

Pe Tărâmurile noroioase,
ale Condiției Umane,
Cunoașterea este focul Infernului,
care ne arde cu Jarul Cuvintelor sale,
Sufletele,

pe care le topește,
pentru a ni le turna,
în Matrițele cănilor de pustiu,
ale Vieților noastre,
pe care să le bem,
până la ultima picătură,
de pelin,
a Deșertăciunilor,
în Frigul de pe Buzele cărora,
să ne prindă formă,
Suferințele.

57) Aproape de malurile Condiției Umane

Agoniile Conștiinței,
ne îneacă de fiecare dată,
aproape de malurile Condiției Umane,
de care încercăm,
să ne agățăm Remușcările,
atâtor Vise,
ce-au fost șterse cu buretele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
de pe mesele ruletelor,
atâtor Destine,
ce și-au făcut plinul,
cu Suferințele noastre,
și-apoi ne-au părăsit,

în brațele Morții,
care ne cerșeau,
Adevărurilor Absolute,
ale Trăirilor,
pentru totdeauna.

58) Cu Iubirea noastră

Eram atât de mult,
Adevăr Absolut,
al Iubirii,
încât Singurătatea Lui Dumnezeu,
a decis să ne răpească,
din Steaua Nemuririi,
care-i lumina Deznădejdea,
fără de noi.

Eram atât de puțină,
Săbuință,
pe pleoapele Lacrimilor unor Cuvinte,
încât am fi spălat cu ele,
întregul Univers al Eternității,
pe care l-am fi făcut și mai strălucitor,
cu Iubirea noastră,
ce-a fost răpită,
de Condiția Umană.

Eram atât de mult,
Adevăr Absolut,
al Iubirii,
fiindcă,
Eram atât de puțină,
Săbuință.

59) Prin Labirinturile Fricii de Moarte

Doar printre Țepii Gândurilor,
care să ne rănească,
umila noastră,
Condiție Umană,
vom afla și trandafirii Iubirii,
ce ne vor înflori,
Orizonturile însângerate,
ale Depărtărilor,
de noi înșine,
pierduți adesea,
prin Labirinturile Fricii de Moarte,
pe care le îngrijim,
întreaga noastră Viață,
cu cea mai mare atenție,
primită în dar,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

60) Unde se dau amenzi usturătoare

Suntem animalele de companie,
ale Condiției Umane,
care ne scoate rareori la plimbare,
alături de Fericire,
prin parcurile ponosite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde se dau amenzi usturătoare,
pentru Dejecțiile noastre verbale,
cum ne sunt considerate,
Cuvintele rătăcite,
prin Ochii de Cer Nesfârșit,
ai Iubirii,
care nu sunt curățate cu repeziciune,
de către gardianul Timp,
ce ne păzește Eternitatea.

61) Ne zâmbesc printre mormintele Cuvintelor

Piețe de Regăsiri,
frivole și singuratice,
se vând pe nimic,
Prezentului rănit,
al Disperării,

la ferestrele căruia ard și acum,
candelele de pioasă aducere aminte,
ale Iubirilor,
care ne zâmbesc,
printre mormintele Cuvintelor,
ce le-am rostit,
Fericirii,
care ne-a promis,
că s-ar putea să se reîntoarcă,
la porțile grele,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
undeva-cândva,
într-o Lume a Nimănui.

62) Cortegiile Funerare ale Gândurilor răstignite

Strigă-mă Amintire,
de câte ori te cuprinde Disperarea,
din brațele deschise ale Condiției Umane,
care ne calcă greu și apăsat,
Speranțele,
destrămându-le,
în fire de Suspiciuni,
împletite mai apoi cu Suferințe,
pentru a ne țese,
stofa Deșertăciunii,
pe care să o purtăm cu mândrie,

prin Cortegiile Funerare,
ale Gândurilor răstignite,
pe fruntea unui Timp,
al Nimănui.

63) Pe Orizonturile cenușii ale Singurătății

Respiră-mi Iubire,
toți trandafirii Viselor,
ce vreau să ți-i dăruiesc,
la porțile Privirii tale,
ce văd cum mi se deshid,
aruncând la o parte,
lacătele greoaie,
ale Zilelor de plumb,
pierdute undeva-cândva,
pe Orizonturile cenușii,
ale Singurătății,
din care,
Absurdul,
Condiției Umane,
și-a croit,
îmbrăcăminte îndeajuns de groasă,
încât să-l apere,
de Frigul arzător,
al Dorințelor noastre.

64) Pe Aripile Viitorului ce încerc să le cuprind

Răstignește-mi Dorul Iubire,
de fruntea Destinului tău,
să pot naviga,
pe Oceanul Sentimentelor,
care nu se vor mai pierde niciodată,
în Zările cenușii,
din pustiurile Singurătății,
unei Amintiri a Neputinței,
de a-mi părăsi,
Condiția Umană,
pe Aripile Viitorului,
ce încerc să le cuprind,
cu Lacrimile Răsăriturilor,
fiecăror Zile,
chiar dacă Iluziile Vieții și Morții,
le declară la naștere,
ca aparținând,
Deznădejdii.

65) Întreaga Moarte a acestei Lumi

Rupe-mi Zilele Doamne,
de pe Tărâmurile însângerate,
ale Orizonturilor,
Condiției Umane,
să împletești din ele,
coroane de spini ale Uitării,
pe care să le așezi,
pe frunțile Coșmarurilor,
acestor Destine,
a Deșertăciunilor,
cărora suntem obligați să le suportăm,
Pașii de plumb ai Durerilor,
de funiile cărora suntem legați,
să tragem după noi,
întreaga Moarte,
a acestei Lumi,
a Frământărilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

66) Acoperă-mi Inima cu mugurii Primăverii

Acoperă-mi Inima,
cu mugurii Primăverii,
Zâmbetului tău,
Iubire,
care să-mi poată alunga,
Condiția Umană,
din Calea ta,
Fericire,
să putem alerga,
în caleașca Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient,
atât de departe,
încât să ne regăsim,
pe noi cei pierduți,
în Amintirile Viitorului,
din Steaua Nemuririi Viselor,
care să ne ilumineze,
Calea spre Absolut,
a Nemuririi.

67) Suntem o Liră a Cuvintelor Sfârșite de Dor

Suntem o Liră a Cuvintelor,
Sfârșite de Dor,
în Lacrimile,
ploilor de Vise,
care ne spală și acum,
fruntea,
Adevărului Absolut,
ce ne modelează,
frumusețea Stelelor,
întregului Univers,
țesut în Privirile noastre,
regăsite,
ale căror Îmbrățișări,
cuprind,
Întreaga Nemărginire,
a Iubirii,
în care,
ne vor rămâne,
pentru totdeauna,
Pașii Speranțelor împlinite,
ce nu-i vom mai părăsi,
niciodată.

68) La aceeași adresă a Lacrimii

Pe aceași stradă,
a Nepăsării aparente,
ni se scurg șiroaiele de Amintiri,
despărțite mereu,
de Zările însângerate,
ale Depărtărilor,
din Orizonturile,
care-și pierd,
întreaga consistență și profunzime,
de fiecare dată,
când ne întâlnesc întâmplător,
la aceeași adresă,
a Lacrimii,
înecați în Singurătățile,
care ne copleșesc,
cu neputința noastră,
de a le traversa,
pentru a ne regăsi,
într-o Lume,
care oricum,
nu mai este a noastră.

69) Departe în Moartea de care ne-am eliberat

Ți-am întins Lumina Divină,
a Vieții mele,
pe Aripile Îngerilor,
din Privirile Nemuririi,
care au ales să zboare împreună,
cu noi,
către aceeași,
Stea a Iubirii,
Adevărului Absolut,
pe care ni-l dăruiam,
unul altuia,
dorind să uităm,
pentru totdeauna,
de Coșmarul,
Condiției Umane,
ce a rămas,
undeva acolo,
departe,
în Moartea,
de care ne-am eliberat.

70) Stelele Simțămintelor

Ești forța ce conduce,
până și Adevărul Absolut,
pentru mine.

Ești Lumina Divină,
la țărmurile căreia,
își spală Lacrimile Puritatea.

Ești Flacăra ce-aprinde,
Stelele Simțămintelor,
întregului Univers,
să poată lumina,
Calea spre Absolut,
a Iubirii,
pe care mi-ai dăruit-o,
pe fruntea Nemuririi,
Viselor noastre,
ce-au reușit până la urmă,
să evadeze,
din Cerul cenușiu al Singurătății,
Condiției Umane.

71) Cine ești Iubire?

Nu odată m-am întrebat,
cine ești Iubire?,
încât până și Adevărul Absolut,
stă la Tălpile de Lacrimi,
ale Nemuririi tale,
în care îți speli,
Zorii Profunzimii,
de cearcănele Apusurilor,
Condiției mele Umane,
în care m-am născut,
fără voia mea,
strigând surd,
la Timpul,
ce avea să mă ia în primire,
fără să știu că vroia de fapt,
să mă despartă de tine.

72) Inimile Clepsidrelor

Speram,
pe Țărmurile pustii,
ale Aripilor Îngerilor mei,

să te întâlnesc,
Iubire,
văzându-ți Umbrele chipului tău,
rătăcind prin Urmele Ridurilor,
ce apăsau cu greu,
Inimile Clepsidrelor,
gata să se spargă,
de Dorul,
care le mistuiau,
Timpul rămas,
prin buzunarele rupte,
ale Viselor,
căruia i-au spus deja,
că nu-i mai pot lua nici o măsură,
pentru Costumul Deșertăciunii,
ce avea să-l îmbrace,
la balul,
unde ni se numărau nouă,
Clipele,
Singurătății.

73) Veneau să mi le deschidă

Ascultă-mă puțin,
Amintire,
și redă-mi o fărâmă din mine însumi,
cel de atunci,

când Țărmurile Cuvintelor,
ce reușeau să evadeze,
printre gratiile Condiției Umane,
nu erau atât de abrupte,
încât să nu le pot escalada,
până la Adevărul Absolut,
al Iubirii,
la porțile căreia băteam,
până când,
Razele Luminii Divine,
veneau să mi le deschidă,
în Privirile Nemuririi tale.

74) Un Înger condamnat?

Să fie,
Eternitatea Clipei,
un Înger condamnat?,
la Condiția Umană,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru vina de a încerca,
să cunoască,
Adevărul Absolut,
al Iubirii?,
motiv pentru care,
existența lui,
în Privirile noastre pierdute,

este atât de efemeră,
încât nici măcar nu i-am simțit prezența?

Poate că altfel,
nu am fi cunoscut,
niciodată Moartea,
care ne așteaptă,
lacomă și pătimașă,
fiind salvați și duși,
în Amintirile Viitorului,
de către el?

75) Totul trebuie să posede un Echilibru

Totul trebuie să posede un Echilibru,
față de Condiția Umană,
chiar și Libertatea,
fără de care,
își construiește singură,
gratiile cenușii și apăsătoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
devenind unul dintre cei mai aprigi ctitori,
ai Disperării,
de pe străzile înfundate ale Deșertăciunilor,
pe care locuiesc,
rămășițele noastre de Zile,
fărâmițate de Angoase,

pentru a fi devorate,
de ciocurile Compromisurilor.

76) Pe culmile Disperării unor Zori

Ziduri masive de piatră amară,
din care Condiția Umană,
și-a sculptat chipul denaturat al Adevărului,
pentru a-l purta montat,
la medalionul Disperării,
agâțat de gâtul cântecului de lebădă,
al Fericirii noastre,
risipită mai apoi,
la ruleta Coșmarurilor unei Nopți,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde Norocul,
și-a pierdut întreaga avere de Clipe,
ruinate,
pe culmile Disperării,
unor Zori,
ce aveau să nu mai vină niciodată,
la Întâlnirea noastră,
cu Iubirea.

77) Față de o Divinitate imorală

Părăsit,
pe Cerul Gândurilor abătute,
ale Viselor deșarte,
a Condiției Umane,
încerc să șterg aburii reci și opaci,
ai Conștiinței,
ce-mi întunecă,
Fereastra Simțămintelor,
obligându-le să creadă,
în Iluziile Vieții și Morții,
prin care am devenit sclavii,
propriilor Compromisuri,
față de o Divinitate imorală,
pe care tot noi am clădit-o,
cu fiecare cărămidă,
a Viciilor, Patimilor,
Orgoliilor și atâtor alte rătăciri,
care ne-a abandonat de fiecare dată,
dând vina numai pe noi,
pentru greșelile ei.

SORIN CERIN

- CONDIȚIA UMANĂ -

-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate

premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este

regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri

sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în

general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu,* care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal,

acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi

titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

SORIN CERIN
- CONDIȚIA UMANĂ -
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986